

Bemærkninger til forslaget

1. De gældende regler

Brevveksling mellem de indsatte i anstalter og arresthuse og en række institutioner og enkeltpersoner er undergivet mere lempelige regler end brevveksling i øvrigt. Disse institutioner og enkeltpersoner falder i to grupper:

Den første gruppe omfatter justitsministeren, direktøren for kriminalforsorgen, domstolene, den særlige klageret, anklagemyndigheden, politiet, folketingets ombudsmand, den europæiske menneskerettighedskommission, forsvareren i en verserende straffesag, forsvareren i en verserende sag om prøveudskrivning fra forvaring og forsvareren i den straffesag, der har ført til indsættelse i institutionen.

Den indsatte's breve til disse må ikke åbnes, og breve, der klart fremtræder som hidrørende fra disse myndigheder, må heller ikke åbnes, medmindre der kan være tvivl om, at afsenderangivelsen er korrekt. Portoudgiften dækkes af institutionen (bortset fra breve til forsvareren i den straffesag, der har ført til indsættelse i institutionen).

Den anden gruppe omfatter andre offentlige myndigheder, medlemmer af folketinget og diplomatiske eller konsulære myndigheder for så vidt den indsatte er statsborger i vedkommende land.

Den indsatte's breve til disse skal afleveres i åben stand (og kan i modsat fald kræves åbnet). For breve fra disse myndigheder gælder samme regler som ovenfor, mens portoudgiften afholdes af den indsatte selv, medmindre særlige forhold taler for, at institutionen betaler.

Under den særligt belastende indsættelse i sikringscelle mister den indsatte endog helt retten til at skrive til et medlem af folketinget. Kun retten til at henvende sig til justitsministeren, direktøren for kriminalforsorgen og folketingets ombudsmand bevares.

For den indsatte's besøg af folketingets medlemmer gælder de almindelige regler. Det vil sige, at et sådant besøg fragår den indsatte's kvota, der som hovedregel er ét pr. uge. »Hvis omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor«, kan insti-

tutionen dog afgøre, at besøget ikke fragår kvoten; men det er ikke nogen selvfølge.

Besøget's varighed skal være mindst ½ time, og hvor forholdene gør det muligt, skal det vare mindst 1 time. Det vil sige, at det enkelte folketingsmedlem, som finder det nødvendigt at aflægge en indsat et besøg, ikke selv har indflydelse på besøget's varighed, idet reglen kun er en minimumsregel.

Der kræves endvidere forudgående tilladelse fra institutionen, og der kan ske visitation som led i en stikprøvevis kontrol. (Forslagsstillerne antager, at hjemmelen til visitation, »såfremt det i det enkelte tilfælde skønnes påkrævet«, ikke anvendes over for folketingets medlemmer!).

Endelig kan der lægges hindringer i vejen for folketingsmedlemmets ret til at medbringe bestemte effekter, eksempelvis en båndoptager.

2. Generelle bemærkninger

Forslagsstillerne ønsker præciseret, at medlemmer af den lovgivende forsamling kan holde kontakt med de indsatte i fængslerne uden nogen form for begrænsning i deres rettigheder, og at de indsatte har ubetinget ret til at rette henvendelse til og holde kontakt med medlemmer af folketinget under indsættelsen.

Indsættelse i arrest eller anstalt er et så vitalt indgreb i den personlige integritet, at folketingets medlemmer både må have en ret og en pligt til at holde sig orienteret om de forhold, som bydes de indsatte, og folketingets medlemmer må derfor besidde vidtgående rettigheder i varetagelsen af denne opgave.

Det må give anledning til en vis undren, at folketingets medlemmer hverken formelt eller reelt er tilstået samme rettigheder som en række andre institutioner og enkeltpersoner. For det første skal den indsatte selv betale portoen for brevveksling, og for det andet skal et brev fra en indsat afleveres i åben tilstand. Hvis en sådan regel skal begrundes i noget som helst, må vurderingen være, at der er en større risiko for, at folketingets medlemmer står